Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Rahbek, Karen Margrete

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Rahbek, Karen Margrete (1813-12-23)

Citation: Rahbek, Karen Margrete: ”BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Rahbek, Karen Margrete (1813-12-23)”, i *Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 45. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-000921363-000-shoot-L0009213630000008.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Rahbek, Karen Margrete, *Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg,*

Fra Fru Rahbek.
Bakkehuset den 23. December 1813.

Elskværdigste Vidunder!

Gid jeg kunde sige Dig, som jeg vilde det, hvormeget Du har rørt mig med Din velsignede Opmærksomhed, at lade mig være en af de Allerførste, Du vilde glæde med Dit første offentlige Arbeide.s. 46Jeg har modtaget denne kiære Inlegave *) med et Sindelag, varmt og kiærligt, som det, hvormed Du skiænkede mig den; og jeg vilde blot ønske, Du havde kunnet læse i mit Hjerte den Glæde og Taknemlighed, der fyldte det, da Rahbek i Aftes sildig bragte mig Din Pakke, og jeg læste Dit velsignede Brev. Jeg havde vist ogsaa allerede i Aftes skrevet til Dig, for at Du havde kunnet faae min Tak i Dag, dersom jeg ikke havde befundet mig saa ilde, at jeg var nødt til at søge Sengen. Hvad Dine tvende, skjøndt korte dog uforglemmelige Besøg paa Bakkehuset angaaer, da maae Du troe, at de have være mit Hierte alt for kiære, til at jeg skalde kunne anstille nogen critisk Betragtning over dem. Jeg gientager, hvad jeg tilforn har sagt Dig, at jeg ved at see Dig igien paa Bakkehuset, har faaet et af mit Hiertes inderligste Ønsker opfyldt; og jeg kan gierne tilføie, at jeg efter dette Ønskes Opfyldelse vil gaae roligere og gladere i min Grav, naar Gud kalder mig, end ellers; og dette er sandelig dog ikke ubetydeligt. Heraf kan Du selv dømme, om Du maae være mig kiær, eller ei. Det vilde vist nok glæde mig meget, at see Dig ofte; men jeg indseer meget vel, at Du kan have mange Hindringer, og naar kun Dine Tanker engang imellem ere hos mig, maae jeg findes. 47mig i, at Din Vidunderlighed (her betyder dette Ord en Titel, som Høivelbaarenhed, eller sligt) er andensteds tilstede. Jeg kan jo ogsaa nok begribe, at Din Moder gierne vil have Dit Selskab, saa ofte som Din Tid tillader det; og deri fortænker jeg hende aldeles ikke. Men desuagtet vil Du nok, naar Veir og Føre engang igjen bliver lidt maneerligt, finde Leilighed til, om end ei ofte, dog engang imellem, at lade mig nyde den Glæde, at see Dig Ansigt til Ansigt. Og skulde der undertiden gaae lang Tid, inden saadan Leilighed frembød sig, saa vil et Par venlige og kiærlige Ord fra Din Haand være mit Hjerte det skiønneste Pant paa, at Du fraværende dog har mig i kiærlig Erindring. Livet, og dets mange Sysler og Forvirringer, adskiller Menneskene paa mangfoldige Maader, fierner selv Venner fra hinanden alt for meget; men Kiærligheden, mægtig fremfor alle ypperlige Ting, fordi Gud selv er Kiærlighed, har dog Magt til at forene, hvad der ellers vilde være vidt adskilt; den omslynger Hierterne med et skiønt, uopløseligt Baand, som selv Døden ikke formaaer at sønderrive. Denne guddommelige Kiærlighed har ogsaa forenet vore Hierter, kiæreste Ludvig! maaskee med endnu fastere Baand, fordi Verden vilde adskille dem. Lad os derfor altid beholde hinanden kiær, og betænke, at Livets ædleste Næring dog er den, som Hiertet skiænker os. „Bevar Hjertet“, siger Salomon, „fremfor Alt hvad der bør bevares,s. 48thi Livet udgaaer fra det.“ Og hvilket Menneske, som ret havde fattet disse Ords hele Betydning, kunde vel betvivle Sandheden deraf, eller finde sig bedraget, om han fulgte hiin vise Formaning? Men er det saa, at Hiertet giemmer det Bedste, vi eie; hvor vilde vi da finde en renere og skiønnere Glæde, end den, det skiænker os? Mange Ting kunne vist nok glæde os, og forskiønne vor Vandring gjennem Livet, og det bør os ikke at foragte Noget af alt det Skiønne, der smykker Livet; men Hiertet er dog mangen Gang saa tomt ved al den Lyst, der smiler os imøde, og vi maatte dræbe vore dybeste og inderligste Længsler, naar vi vilde nægte, at den skiønneste og reneste Fryd dog er den, som Hiertet giver og Hierted modtager. Lab mig derfor, min gode, elskværdige Ludvig! med mine Øine fulde af Taarer — thi saaledes ere de i dette Øieblik — takke Dig for Det, Dit Hierte har skiænket mig, og modtaget af mit. Thi hvormegen Glæde end Din Aands Gaver, og deres Udvikling kunne skiænke mig, der saa tidlig de dog vist aldrig forskaffe mig en bedre og større Glæde, end den Dit kiærlige Hierte allerede har skiænket mig, og hvorfor jag beder Gud velsigne Dig alle Dine Dage, ved at bevare dette kiærlige Hierte reent, og aldrig lade Dig glemme, hvilken Skat Gud skiænkede Dig, da han gav Dig det.

s. 49Din gode Moder ville Du takke ret meget, fordi hun ønsker, jeg vilde holde mit Løfte at besøge hende; og sige hende, at det ikke mangler mig paa Villie, men at der altid er saameget i Veien for mig, naar jeg er i Kiøbenhavn, hvor jeg desuden næsten aldrig kommer uden for at gaae i Kirke. Imidlertid haaber jeg dog, jeg engang skal kunne drive det saavidt, at naae hendes Dør, uden at en Biskop kommer og snapper mig bort.

Rahbek takker for Hilsenen, og mener — ligesom jeg — at vi godt kunne enes om eet Exemplar af Din vidunderlige Bog, som jeg glæder mig til i Morgen at skulle faae fat paa. — Du kan vel ikke fortænke mig i, at jeg er nysgierrig efter at vide hvilke de vidunderlige Ting ere, Du nu har saa travlt med. Paa Din Fødselsdag tænkte jeg meget paa Dig, og havde nær skrivtlig gratuleret Dig. — Du maa aldrig gjøre Undskyldning for Din Skrivt, thi saa nøder Du mig til det Samme, da jeg virkelig er alt for skiødesløs i den Henseende, og ærgrer mig over det smukke Papir, jeg fordærver, og dog ikke kan trøste mig med, at det er de slette Pennes Skyld, uagtet de vist nok har en betydelig Deel i min Ulyst til at skrive ordentlig.

Nu har Du da faaet Brevstof (saaledes kalder min Broder Carl det) nok for denne Gang; men det værste er, at det Meste er Sladderstof, som indeholde flere Ord, end Tanker. Dog haaber jeg, der is. 50de mange Ord findes nogle gode og kiærlige, og fremfor Alt haaber jeg, at Du i dem vil læse Noget af alt det Gode, jeg mener Dig. Med dette Haab slutter jeg altsaa, ønskende Dig og Dine en glad Julefest, og at det ny Aar maae bringe Dig og dem alt, hvad Godt og Kiært er.

Din Dig oprigtig hengivne
K. M. Rahbek.